

Arrest

nr. 133 432 van 19 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 15 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2014.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de 1ste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX eveneens verschijnt voor de andere verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 15 mei 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

De Raad merkt op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het ganse betoog van de verzoekende partij tot doel de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig en er is geenszins sprake van schending van de materiële motiveringsplicht. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de criteria in de instructie, waarop verzoekende partij zich in haar aanvraag beroept, niet worden toegepast. Er wordt in de eerste bestreden beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar de arresten van de Raad van State waaruit blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd.

Waar de verzoekende partij er zich over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria die werden opgenomen in de instructie van 26 maart 2009/ toelichting van de dienst Vreemdelingenzaken terwijl die niet vernietigd zouden zijn, dient de Raad mutatis mutandis op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie en toelichting in de mate dat erin criteria zijn opgenomen die niet te verzoenen vallen met de wettelijke bepalingen in zoverre zij voorbijgaan aan de erin vastgestelde vereiste van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden. Het zijn precies deze criteria waarvan de verzoekende partij de toepassing vraagt, door te verwijzen naar de loutere duur van de asielprocedure van families met schoolgaande kinderen. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partijen ervan uit mochten gaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 van de Grondwet blijkt niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in een andere ‘gelijkaardige zaak’ de aanvraag tot een positieve

beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter contra legem zou zijn. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont in casu niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 5 september 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 4 november 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 25 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt het niet eens te zijn met de vaststelling dat de middelen ongegrond zouden zijn. Zij verblijft in België sinds 2006. Haar Nederlands is perfect. VwP heeft geen rekening gehouden met de criteria inzake regularisatie uitgevaardigd door de Dienst Vreemdelingenzaken en de bevoegde ministers waardoor er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet – gelijke situaties worden op een ongelijke manier beoordeeld. VzP meent dat er aanleiding is tot annulatie van de bestreden beslissing en volhardt in de middelen.”

2.5. Voor zover de verzoekende partijen op 5 september 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en deze middelen gedeeltelijk herhalen en voor het overige de buitengewone omstandigheden die zij in het kader van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben aangevoerd, herhalen, en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 25 augustus 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Een loutere herhaling van buitengewone omstandigheden en de volharding in de middelen van het verzoekschrift, maakt geen concrete weerlegging uit van de motieven van de bestreden beslissing. De Raad kan hieruit afleiden dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de bestreden beslissing en de beschikking, maar op deze manier voeren zij geen dienstig verweer.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET